

Esbotzarem els murs

«Aquest silenci, tan escruixidor per tantes bones persones a la presó, ens obliga a seguir determinats, a no oblidar, a no renunciar. No defallirem perquè, tard o d'hora, esbotzarem els murs»

No he escrit mai una carta col·lectiva i tampoc pretenc que ho sigui aquest article. Però voldria adreçar-me a l'Oriol Junqueras, al Quim Forn, al Jordi Cuixart, al Jordi Sànchez, a la Carme Forcadell, al Raül Romeva, al Josep Rull, al Jordi Turull i a la Dolors Bassa. En aquest llarg període, hem tingut ocasió d'intercanviar algunes missives d'anada i tornada. Correus funciona com la llarga tradició d'ineficiència que la precedeix com a empresa pública i decimonònica i les cartes tenen una regularitat erràtica. Però rebre'n una és com un regal, encenen el cor i fan sentir la veu dels qui l'escriuen.

Estimats i estimades, la ignomínia s'ha apoderat de la política i us manté a presó per llargs mesos, als primers, i us hi ha retornat als segons. No tinc paraules de conhort per aquesta injustícia i desproporció. Fins i tot, a mesura que passen els dies, les nits, les setmanes, el sentiment de ràbia i implosió del principi es dissol en una tristesa constant, un desarmament de les emocions enceses. Però no deixem de pensar-vos i d'aprofitar, cada ocasió, per denunciar l'extremada excepcionalitat del moment que ens ha tocat viure.

El més difícil de tot és seguir confiant en la política, pensar que és l'única eina vàlida per bastir ponts d'entesa, de trobada, de diàleg. Encara que, ara per ara, l'altra banda no doni símptomes d'estar disposada a asseure's a parlar de res.

Ens vantàvem de lideratges fort i lluites col·lectives per afrontar aquest repte democràtic que teníem al davant i dèiem que no es podria doblegar la voluntat majoritària de milions de persones, pacíficament mobilitzades. I és cert, la voluntat dels dos milions llargs de persones mobilitzades és un compromís fort. Però la repressió de l'Estat porta incorporada una nul·la capacitat de convèncer i un nul·la voluntat de concòrdia. I, amb aflicció, però com un compromís íntim, jo em dic en veu baixa: no em tindran mai, no em faran ser d'un lloc que no me'n sento, no compartiré un destí comú d'un Estat que estomaca els meus veïns per anar a votar. I aquest compromís és ferm.

En altres coses hem errat el tret. L'empresonament, tan inconcret i tan impossible que semblava quan el ministre Zoido va emprar el concepte de sedició i d'alçaments tumultuaris, en vigília de l'1 d'octubre, l'exili forçat, han catapultat les vostres vides i la percepció de funestos danys col·laterals. No ens vam creure les amenaces ni la seva voraç voluntat de venjança. I no han tingut escrúpols. Ni tenen avui humanitat.

Lluny de casa i lluny dels vostres -fills, filles, companys, companyes, família i amics- és difícil fer servir paraules de solidaritat i d'empatia. I ens haureu de disculpar que, en part, siguem còmplices i culpables d'aquest desconsol, quan esperonàvem a seguir endavant, potser no vam calibrar tot el que hi havia per perdre.

Aquest silenci, aquest silenci tan escruixidor per tantes bones persones a la presó, ens obliga a seguir determinats, a no oblidar, a no renunciar, a no ignorar el càstig d'una presó preventiva perquè respon a la voluntat d'escampar la por. I viure amb por és el pitjor que hi ha. No defallirem, no deixarem de pensar-vos, perquè, tard o d'hora, esbotzarem els murs.

Perquè, de mica en mica, com una pluja fina de primavera que va mullant per germinar-ho tot, les denúncies comencen a sentir-se -potser amb batalles judicials que es liden en països de la UE com Bèlgica o Alemanya, potser amb indignacions ben exposades amb forma d'articles en la premsa internacional, potser amb advertiments de to sever cap a una Espanya replegada que

només es mira al melic i fantasieja amb la realitat com en la memòria- de mica en mica es va omplint aquest got dels despropòsits i es fa evident que la realitat de la vostra condemna és un miratge matusser d'una realitat que no ha existit mai, malgrat que la repeteixin, perquè, a la fi, violència i democràcia no van de la mà. A casa nostra, no han anat de la mà. I, tard o d'hora, s'esfondrarà aquesta realitat paral·lela com un castell de cartes. I us esperarem, a fora d'Alcalá Meco, d'Estremera, de Soto del Real, per tornar-vos cap a casa. Amb el cap ben alt. I la moral, intacta.